

Troost van een bordkartonnen K-Pop-idool, in het geleefde rouwdrama 'Tre Ciotole'

Drama 'Tre Ciotole' is de wonderschone verfilming van de verhalen die feminist en auteur Michela Murgia schreef toen ze te horen kreeg dat ze ongeneeslijk ziek was. Na een break-up én haar diagnose zien we Marta doorleven in een serie intieme, kleine tableaux. Tot ze niet meer leeft.

Dana Linssen

Drama

Tre Ciotole. Regie: Isabel Coixet. Met: Alba Rohrwacher, Elio Germano, Francesco Carril. Lengte: 120 minuten.

Te zien in de bioscoop.

In haar semi-autobiografische roman *Accabadora (De laatste moeder, 2009)* beschrijft feminist, antifascist en auteur Michela Murgia (1971-2023) twee Sardijnse gebruiken die een inkijkje geven in de drijfveren achter haar activisme. Het eerste gaat om zogeheten 'zielekinderen': een vorm van informele adoptie waarbij doorgaans al wat oudere kinderen door een andere familie worden

opgenomen. Vaak uit armoede, maar ook omdat ze bijvoorbeeld (queer) buitenbeentjes zijn. Het tweede is de praktijk van de 'accabadora', waarbij meestal een vrouw de zorg voor terminaal zieken op zich neemt en ze helpt waardig en pijnvrij te sterven. Voor Murgia waren dit twee voorbeelden van hoe vooruitstrevend (en veronachtzaamd) tradities óók kunnen zijn.

De film *Tre Ciotole* ('drie schaaltes') is gebaseerd op de verhalen die Murgia schreef toen ze te horen kreeg dat ze zelf ongeneeslijk ziek was. Ook daarin komen allerlei vergelijkbare vormen van vanzelfsprekende zorg voor. De gebeurtenissen draaien om de introverte gymlerares Marta. Na een break-up krijgt zij te horen dat ze ziek is, waarna we haar in een serie intieme tableaux zien doorleven, tot ze niet meer leeft.

Crackers met ketchup en knakworst

Nog voordat de film de relatiecrisis met ex Antonio heeft geïntroduceerd sta je als het ware al *rock bottom* naast Marta in de keuken crackertjes met ketchup en knakworstjes te eten. Dit is niet een film over begrijpen, maar over zijn. Het is een geleefd rouwdrama, dat onsentimenteel de zwaartekracht ontstijgt. Vooral door de manier waarop regisseur Isabel Coixet (die ook zelf camera deed) met zorg kijkt naar allerlei momenten die vaak geen aandacht krijgen: een in de haast niet goed dichtgedraaide kraan, de verkleurde contouren op een lege muur waar ooit een schilderij heeft gehangen, de speling van het licht op de vloer.

Zo kijkt ze ook naar Rome, een stad van spelende kinderen op het dak, stille steegjes waar iemand arancini met eindeloze kaasdraden eet, van spreekuuzwormen die zinloos plezier lijken te maken in de avondzon. Die wispelturigheden van het lot en het leven laten de film ademen en maken hem troostrijk.

Dat blijkt het best uit een ragfijne verhaaldraad die je nauwelijks een subplot zou kunnen noemen. Op een gegeven moment neemt Marta van straat een levensgrote bordkartonnen opzetfiguur van het fictieve K-Pop-idool Jirko mee. Het lijkt vergezocht, maar Murgia was zelf enorm gefascineerd door dit wereldwijd populaire Zuid-Koreaanse muziekfenomeen. De immer glimlachend gladgestreken man is een soort imaginaire vriend, die ook weer wordt afgedankt, omdat er een veel leukere echte man opduikt. Maar hij verbeeldt in de context van de film ook een soort Pinokkio die tot leven komt omdat er van hem wordt gehouden. Dat is ook het gevoel dat de film je mee wil geven. Soms hou je van een film. Deze film houdt van jou.

Alba Rohrwacher als Marta.